

אישה לאישה

המקלט לנשים מוכות, ירושלים

ת.ד. 10403, ירושלים 91103 | www.jerusalemshelter.org.il | jshelter@netvision.net.il | כבואר 2012

מכתב פתוח

בשבועות האחרונים, נושא הדרת נשים תופס מקום מרכזי באמצעי התקשורת. מאז הקמתה, עמותת "אישה לאישה" עוסקת בנושא זה, עוד הרבה לפני שזכה לפרסום בעקבות האירועים שכולנו עדים להם בימים אלה. במסיבת חנוכה המסורתית, שהתקיימה במקלט במהלך חודש דצמבר, קראה אחת הנשים את המכתב שלהלן. מפאת רלוונטיות הדברים, אנו מביאים אותו כלשונו. המכתב מיועד לרב, שהכותבת הכירה בטרם הגיעה עם לדיה למקלט.

אכבוד הרב,

שום הרב, מה שואלך?

כמעט מאש שנים גופו מאז מכבדי הארון אלוך. הרבה השתנה מאז והקשר שלנו כיום שונה לגמולתין מזה שהיה לנו כשהייתי נשואה. אישה גרדיה כשרה (האומנם?). המתייעצת עם הרב באדיקות על כל צעד ושעל ומבטלת עצמה לגמרי מפני גשואה.

אתה זוכר את הפעם הראשונה שפניתי אליך? אזלום לא אשכח זאת. הייתי אז בנקודת שבירה. אגת מני רבות, אלא שבפעם ההיא הגולטי שאני מנסה להציל את עצמי ואת שולשתי ירדתי. הגעתי לביית של יהודית (שם בדוי). אשגו של הרב ש' שפתתי אותה בקשיים שהיו מנת גוקי בבית. אני זוכרת. שהייתי אז עם הכת הקטנה שלי. בת גודשיים בלבד.

והימים היו ימי גג הפורים. האכתי איהודית. כדי לשמור קריאת משיאה. סיפורתי לה על מצוקותי

והיא אמרה. שאני גייבת להתקשר אליך. התקשרתי ואמרתי רק את שמי: "נ' בת צפורה". אתה

מיד אמרת. שיש לי בעל אולם ושלא טוב לי. אמרתי שזה נכון (בעצם הנהנתי בלי קול מרוב ההלם

שגשתי!). אתה ברכת אותי בשבת שום. גרתי לביתי. כשברקע יהודית מאושרת בשבילי: "אם

הרב אמר לי שיהיה שבת שום. זה מה שיהיה! הוא לא אומר סגמ!"

אצטערי, לא זכיתי לשבת של שום כאלו וכאלו. התקשרתי אליך שוב כיום ראשון בצצהיים. זו הייתה

שיחה ארוכה. שבה הסברתי לי שהגייט שלי כאשגו של א' הם בעצם גיקון אאי-ההקפדה שלי במצוות בגלל (111).

אתה יודעת. כבוד הרב. אנשים רבים וטובים הסובבים אותי היום. אינם מסוגלים לפרוס את

העניין ההצוי הזה. אבל אני שמעתי את דבריך וקראתי באדיקות את כל פרקי גהימים שנתתי

והתפאלתי את כל התפאלות שרק היה אפשר. כולם לא עזרי. האלימות בבית רק האכה וגברה.

גשתי שהגייט האלה סוגרים עלי עדי כדי מנתק. ואתה יודעת הכוא.

אני יודעת. שיש לי יכולות רחוקות-מיסטיות מובהקות. אתה הרי סיפורתי לי דברים שגשתי ואין

איש בעולם שידע עליהם. פעם זה הדדתי אתי. היום, אני כבר לא גוק מזה. היום יש בי

ביקורת וכעס באפקי. על כך שידעת מה אני עוברת ואיזו אומאלה אני ובכל זאת. כשפניתי אליך אעזרה רק ברכת אתי. אפילו

כשהצמתי מטרה וא' בעלי. הורגת מהבית. ביקשת שנבוא אליך לנתבות. ישבנו אצלך בגדי. אני זוכרת שהיה לי כל כך קר

**חשתי שהחיים
סוגרים עלי עד
כדי מחנק, ואתה
ידעת הכול**

**כל הדיבורים
לאחרונה על
הדרת נשים... גם
כן מילה נוצצת
לתופעה מחרידה**

במעמד הזה. קר ומפגיד. אגרי הכול, זאת הייתה הפעם הראשונה שהעצמי לקום נגד א' ופגדתי פגד מוות שמה גאמי
אי אמצור ולעשות שאם בית, ואכן, זה מה שפסקת, שולש פעמים. אמנם במאור פנים, בנשימות, אך עדיין גרצת בכך את גולוי.
אפילו אמצור הבינה עם א' ברכב שהיה אנו לא רציגי. אמרתי עצמי - "אם נאמרו אך כ-45 דקות של גופשי, לא גואמרי עויהן
ומצרי הבינה באוטובוס..."

אתה זוכר את רבקה, מנהלת "גאמור גורה", שבני אמד בו? ה"גאמור גורה" בנשיאותך... שם הייתי נמשכת לאם המוצרכת
ביותר. את הנשים אמרה אי פעם: "כשהייתי רואה אתך עם הגרביים העבות וכיסוי הראש הצנוע, פשוט הערצתי אותך!"
אומים, עשו עי גרם באותו "גאמור גורה" ובין היתר, נבקשתי שלא להיכנס גן, כשאני באה לקרוא את בני. הגננת אמרה אי
אז בצורה מתגסדת, השמורה בעיקר אמרה הגרדי: "את מכונה, זה בגלל שהידיים עשויים לשאול אמה את כבר לוי כיוסי

ראש..." פגזעה עב עמקי נשמתי, עניתי לה: "הבסיה לא בלזרים שעשויים לשאול... הבסיה היא אצולך -
שאת לא מסוגלת לענות להם בכנות!" אז עור לא הבנתי לעמרי עב כמה הגברה שוכם מפגדת מכל
מה ששונה מהמקובל בקרבה!

אתה יודע, י' (אני מקווה שלא מפריע לך, שאני קוראת לך בשמך הפרטי), כל הדיבורים אגרונה ע'
הדבר נשים... גם כן מילה נוצצת אנופעה מגרדה, מוציאים אתי אגורה בצמן, מקפופת שבהן לא
הייתי פוגמת את דלת ביתי שילי כי זה לא צנוע. לא הייתי אובסת בגדים שרציגי מפאת הקפדה יגרה ע' הצנועות ואם העצמי
אעשה כן, א' היה מדיר אותם באכזריות מתי. אבל הכי גרוע, י'. זו העובדה שגייתי בגברה, שבה הכניסות של האישה
נמשכת אנופעה נעלה. "אישה כשרה עושה רצון בעלה", זה הכול הקובע. כל עור מצב זה הדדי, אני לא רואה בו פסול.
אבל בוא נודה ע' האמת, זה לא מה שקורה בגברה הגרדי...

אם כבר אנתנו מדברים, יש אנו איצשה עניין אפגור. אתה זוכר שאמרי שהגרשתי, שאת אי עם א' מכבד הפגדה? זה היה
מיד אמרי שהורדתי את כיוסי הראש (נהג אמרי הגירושים. הגאמתי אלוש מכניסים (אפילו רגבים יגרי מוצאת בהגלה...
מצביק!?! בכל אופן, המכתב שלך, כולו, בין היתר, פרוט של הצפוי אי בגיהינוס, בגלל מידת הגומרה של העברת שהגאמתי
אעכור, ביניהן האיסור להיות עם גבר, ועוד כהנה וכהנה. מה אמרי, בהגלה הצלאת לגרום אשיותך בכל איברי. רציגי פשוט
אותר שוב ע' רצונתי ולמצור "גאמ"..." כמו פעם. אני שמחה שלא עשיתי זאת! יגרה מכך, כמה ימים אלאר מכן, א' גילא את
שיער ראשה של בתי השנייה ועשה עורב כמה דברים מגרדיים, שגרמו אי להבין, שעלי לקום ולהציל את נפשי ואת נפש ירדוי. כן,
י'; אז הגעתי למקלט "אישה לאישה". לא היה אי קול, אבל ברוך ה' וברוכה אני בעיקר (!), שעשיתי זאת... אתה מבין, אז
גם הגפנתי אטפל בעצמי ולברר מה אני רוצה וצריכה בגייס האלה. אז הבנתי, בעיקר בעצמתי מאיה, המטפלת שהייתה אי,
מי זה באמת אלוהים ומה הקשר שילי אילוי. אלוהים שילי הוא לא בדמות אב קפדן וקשוח, המעניש ונוצל בימי שלא מתנהג כפי
שרשום בספר הגוקים שלו. לא. אלוהים שילי רוצה שיהיה אי טוב! שאני אהיה מאושרת! הוא לא צקוק אמצעים גיצוניים כדי
לראות שאני אוהבת אותו, כפי שנאמרי: "ויטוש משכן שילו, אוהל שיכן באדם".

אני שמחה שהיום אני מסוגלת לדבר איתך כך, בטובה בעצמי.
אתה יודע, י', עבדתי מאד קשה כדי להשיג את הגופש שלי. הגופש אבגור בעצמי, הגופש אמית בדירך שאני רוצה בה
ואני לא מתכוונת אותר ע' הגופש הזה. כי גם אם קשה, וגאמתי אי שיש קשיים עצומים, הידיעה שאני היום מתמודדת
בכוחותי ממאה אותי גאוה! כן, זה מוגר ואף רצוי. אני גאה בעצמי.
י', אני מאמנת לך רק טוב בגייס, אם בסופו של דבר אמייט באמת לשאול לך את המכתב הזה. אני מתפאלת שהמילים שילי לא יפלו
על אב עיל.